

Mladý orol zodvihol pohľad, roztvoril krídla a vzniesol sa.

Na farmárovom dvore začuli sliepky triumfálny výkrik, ktorý stúpá až do neba. Roztriaslo sa im perie a pozerali sa na seba úplne bez slov. Vedeli, že im bude ich brat veľmi chýbať. Vedeli, že ich jedného dňa možno navštíví a povie im, aké to je – lietať. Oni sa potom zhromaždia do kruhu, aby počúvali príbehy o krajinách, ktoré navštívili. Ale kým sa tak stane, budú robiť to, čo vedia najlepšie – žiť ako sliepky.

Sme orol alebo sliepka? Alebo sme ako anjeli?

Boh nás stvoril len o niečo menších od anjelov!

6.12. piatok

Už ste to počuli? Je to sled tónov, ktoré sú počas adventu vo vzduchu. La-la la-la...

Tóny pripomínajú smiech.

Ked' sa človek smeje, prichádza k nemu okysličujúce milosrdenstvo. Ako žena, ktorá túli k sebe novonarodené dieťa a hovorí: Radostný smiech mi spôsobil Boh. Môžete si to živo predstaviť. Vrásky miznú a jej pery sú kolískou úsmevu. Boh prináša unavenej žene smiech. Smiech je dar, ktorý sa dá donekonečna rozbaľovať. Vďaka dieťaťu, ktoré nám dáva Boh sa môžeme smiať od úľavy. Nič nám už nechýba. Niet sa čoho báť. Všetok strach vyplýva z predstavy, že sa Božia láska voči nám raz môže skončiť. Lenže jeho láska k nám je nekoneč-

ná. Uvoľnite sa, pretože reťaze sa roztrhli a môžete sa slobodne smiať. Smiech je okysličujúcim milosrdenstvom. Anjeli vedia lietať, lebo berú sami seba na ľahkú váhu. Vedia sa smiať sami zo seba.

7.12. sobota

Úsmev nestojí nič a prináša mnoho. Obohacuje toho, kto dáva. Trvá len chvíľku, ale spomienka naň je niekedy večná. Nik nie je taký bohatý, aby sa bez neho neobišiel. Nik nie je takým chudobným, aby ho nemohol darovať. Úsmev vytvára v dome šťastie, v starostiach je oporou a je citlivým znakom priateľstva. V únave prináša odpočinok, v znechutení vracia odvahu, v smútku je potechou a pre každú príležitosť je liekom. Dobré je, že si ho nemožno kúpiť ani ukradnúť, pretože má hodnotu od chvíle, keď

sa dáva. A keby si niekoho stretol a nemal by pre teba úsmev, hoci naň čakáš, buď veľkodušný a oblaž ho svojím úsmevom Ty. Pretože nik tak nepotrebuje úsmev ako ten, kto ho nemá pre druhých.

Boh nás vždy vidí a vždy sa o nás stará. Hoci máš nohy azda unavené, srdce ti oťaželo a kladieš veľa otázok, v každej situácii Boh vidí. Vidí a sa postará. To, že Boh vidí, znamená, že aj koná. Takže všetko je tak, ako má byť. Nemusíš stúpať na vrch s názvom „podám výkon.“ Ani na ten s názvom „musím sa predviesť pred druhými.“ Každý vrch, ktorému musí kresťan čeliť, Pán znižuje svojím hojným milosrdenstvom. Pán totiž vidí a postará sa.

ADVENT 2019

1^{vy} ADVENTNÝ týždeň
Farnosť svätého Tomáša apoštola - PARTIZÁNSKE ŠÍPOK

1.12. Nedeľa

Jedného dňa Boh povedal. Chcem ľuďom darovať svoju lásku a poznanie. Ale nechcem, aby ho našli ľahko a rýchlo. Chcem, aby ich to stálo určité úsilie. Anjeli moji, poradte mi, kde by som ju mal ukryť!

Jeden anjel mu poradil: „ukryje ju na dne mora.“ Boh však povedal, že tam už ľudia čoskoro dosiahnu, veď majú skvelé ponorky.

Iný anjel mu poradil: „ukryje ho na najvyšší vrchol sveta.“ No Boh povedal, že tam už ľudia chodia ako na výlet.

Ozval sa teda najmenší anjelik a povedal: „na týchto miestach ho ľahko nájdú, ale existuje miesto, kde ho nebudú nikdy hľadať. Ukryje ho do hĺbky srdca človeka. Ľudia chcú všetko skúmať a objavovať, ale často sú to len vonkajšie veci. Vôbec ich nenapadne hľadať v hĺbke svojho srdca.“

Advent je časom, kedy sa všetko ligoce a odráža. Je to čas zrkadlenia. V oknách blízkocú sviečky a vidíme, ako sa svit plameňov v tme zjasňuje. Vidíme odraz vlastnej tváre vo výkladoch. A často vidíme, že svet sa

sústreďuje na krásny zjav a nie na krásu zjavenia. Toho Božieho. Dá sa povedať, že advent ti chce pokrstiť oči. Akoby ti ich chcel dočista vymývať. Chceš niečo vo svojom živote zmeniť, začni meniť spôsob, ako sa na svet okolo seba pozeráš.

Lebo Pán nehľadá ako človek: človek hľadá na výzor, ale Pán hľadá na srdce. Oslepujú nás žiarivý povrch vecí. Ľudia nie sú telá, ale srdcia. A svoje oči môžeme vycvičiť, aby vnímali veci zvnútra von. Prečo by mali naše oči zleniviť? Cvičme svoj oči, kým sa nenaučia vidieť. A najlepším doktorom na zrak je sám Pán Ježiš.

2.12. pondelok

Učiteľ sa pozrel von z okna na ulicu vedľa námestia. A uvidel tam svojho žiaka Karola, ktorý sa veľmi ponáhľal. Preto na neho zavolať a pozvať ho k sebe.

Karol, videl sa dnes ráno alebo?

Nie, pán učiteľ!

A cestu, Karol, videl si dnes ráno cestu?

Áno, pán učiteľ!

Aj teraz ju vidíš?

Áno, pán učiteľ, vidím ju.

Povedz mi teda, čo vidíš?

Ľudia, autá, stánky, predavačov ako sa dohadujú, ľudí na zastávke, ktorí čakajú na autobus, mužov aj ženy, ktorí chodia sem a tam.

Karol, Karol, - pomaly prehovoril učiteľ! O sto rokov tu bude stále tá istá cesta ako je táto. Na iných autách prídu iní predavači a budú predávať a kupovať iné veci. Ale nebudeš tu ani ty ani ja. A ja sa ťa pýtam, Karol, prečo tak utekáš, že nemáš čas pozrieť sa na nebo?

Predstav si „pomalé“ Vianoce. Žiadny stres v škole, zhon a naháňanie sa v obchodoch. Tu a teraz si predstav tú chvíľu plnú pokoja. Je to posvätná chvíľa. Sám Boh sa stáva maličkým dieťaťom. Stále sa naháňaš? Máš stres zo života? Nenavidiš pondelkové rána?

Máš pravdu, neustále naháňanie nám vyprázdňuje dušu. Preto sa potrebujeme zastaviť a zamyslieť. Uvedom si, že každý deň adventu je vlastne Božím dňom. Boh je pri tebe v škole, v práci, doma v kuchyni, pri počítači... uvedomil si si to niekedy?

A v týchto všetkých dňoch je jeden výnimočný. Je to deň, kedy sa Láska rozhodla

zísť medzi nás. Vianočný stromček je pre ňu ako rebriček. Po ňom zide Láska do každého domu. Ak si dopraješ „pomalé“ Vianoce bez zhonu, začne sa nad tebou pomaly otvárať nebo.

3.12. ulorok

Na malebnom bazári na ďalekom východe objavila jedna bohatá Američanka veľmi podivuhodné zrkadlo. Cena bola prehnane vysoká. Dlho zjednávala cenu, ale predavač jej pošeplal do ucha, že zrkadlo má čarovnú moc. Stačí sa doň pozrieť a malíčkom sa dotknúť skla. Vtedy v zrkadle neobjaví len tvár, ale aj nápis, ktorý odhalí najhlbšiu pravdu o zobrazenej osobe.

Úžasné! Vlastniť zrkadlo, ktoré povie pravdu o každom a o všetkom!

Američanka neváhala a ihneď zrkadlo vyskúšala. Pozrela sa do zrkadla. Zrkadlo ju dokonale zobrazilo, a keď sa aj dotkla malíčkom, uvidela v dolnej časti žiarivý nápis v bezchybnej angličtine. Bohatá pani z Texasu s plnou peňaženkou.

Zrkadlo teda hneď kúpila a utekala si ho v bezpečí schovať. Zabalila ho a poslala letecky do Texasu. Myslela si, že vďaka zrkadlu pritiahne pozornosť dôležitých ľudí zo svojho mesta. Ale zrkadlo jej prinieslo nekonečné trápenie.

Ukázala ho svojim priateľkám. Najprv to brali ako zábavku. Pri pohľade doň sa smiali, ale slová v zrkadle boli neúprosné.

„Bielizeň, ktorú má na sebe, ukradla v supermarkete.“ Ukázalo o prvej.

„Je o jedenásť rokov staršia ako tvrdíš,“ hovorí o druhej.

„Je plná závidi a všetky vás ohovára,“ povedalo o tretej.

Zarazené priateľky ju rýchlo opustili. Neskôr sa do zrkadla pozrel aj jej manžel: „podvádza manželku.“ Spustila sa strašná hádka a nasledovali telefonáty s právnikom.

Správy sa samozrejme šírili ešte ďalej. Onedlho nikto nechodil do domu bohatej pani z Texasu.

Sklamaná a nahnevaná jedného dňa čarovné zrkadlo rozbila. V momente, keď z neho zostali už len úlomky skla, zbadala nápis: „Aj ty, hlúpa Američanka, máš strach z pravdu?“

Začínate doma rozmotávať kábliky na Vianočných svetlách? A z anjelov a ozdôb sfukujete prach? Začínate zdobiť aj dvere, prípadne váš vstup do domu? Je to akoby sa svet začal obliekať do pestrofarebných šiat. Všetko bliká, svieti, trbliece sa... no my vieme, že naše domovy často vôbec nie sú naplnené láskou. Vianoce iba navonok, sú tými najhoršími Vianocami. Boží pokoj sa však chce dotknúť aj krehkých miest v našich vzťahoch, v našich rodinách. Ak aj panuje medzi nami zlo, malý Ježiško je schopný ho obrátiť na dobro. To čo vás rozbíja, Ježiško má moc znova dať dokopy. Nech sa počas týchto Via-

noc stane čokoľvek, nemôže to zmarit' Boží úmysel – darovať nám Ježiška.

4.12. streda

Žil raz vo Francúzku muž menom Cailliet, ktorý neveril v Boha. vyštudoval univerzitu bez toho, aby pri štúdiu narazil na Bibliu. Neskôr počas prvej svetovej vojny slúžil v armáde. „Ničilo ma, ako sú mnohé moje názory na situácie vo vojne nedostatočné. Na čo vám je filozofická šaškáreň zo seminára, keď vám kamarát – ktorý vám práve rozpráva o svojej mame – zomrie pred očami, lebo dostane guľku do hrudníku?“

Potom zasiahla guľka aj jeho a nasledoval dlhý pobyt v nemocnici, počas ktorého sa zotavoval. Čítal literatúru a filozofiu a náhle začal pociťovať podivnú túžbu: „Musím to povedať, aj keď to bude vyznievať divne... mám túžbu po knihe, ktorá by mi rozumela.“ Pretože o žiadnej takej knihe nevedel, rozhodol sa ju napísať sám. Veľa čítal a vždy, keď našiel nejakú krátku pasáž, ktorá ho zvlášť zaujala a „prehovorila do mojej situácie“, starostlivo si ju opísal do malého zošítka. Ako postupom času množstvo citátov pribúdalo, nemohol sa dočkať, kedy si sadne a prečíta si ju od začiatku do konca. Očakával, že „ma nejak vyvedie zo strachu a úzkosti a prevedie rôznymi medzištádiami až k vrcholným jasavým výkrikom vyslobodenia.“

Jedného dňa sa šiel posadiť do záhrady pod strom,

aby si svoj cenný zošítok prečítal. Ale počas čítania v ňom narastal pocit sklamanania. Každý citát mu totiž pripomenul, za akých okolností si ho vybral. Ale niečo sa predsa zmenilo.

„pochopil som, že moja námaha nič nevyrieši. Jednoducho preto, že to je moje vlastné dielo.“ Práve v tej chvíli sa objavila jeho žena. Vracala sa práve z prechádzky s dieťaťom v kočiariku. Mala so sebou Bibliu vo francúzštine – dostala ju od kňaza, ktorého na prechádzke stretla. Cailliet si od nej Bibliu vzal a otvoril ju na evanjeliách. Čítal ju dlho do noci. „A čo sa nestalo. Ako som tak tie evanjeliá prečítal, Ten, ktorý v nich rozprával a konal, pre mňa ožil.“ V tej chvíli si uvedomil, že „to je tá kniha, ktorá mi rozumie.“

5.12. štvrtok

Ste orol alebo sliepka?

Jedného dňa vypadol mladý orlík z hniezda. Našiel ho farmár, ktorý bol natoľko dobrosrdečný, že zobral orlíka a priniesol ho na svoj dvor, aby nezahynul. Mladý orol sa udomácnil v kurine a vyrástol vo viere, že je sliepka. Čakal na farmára, až prinesie jedlo. Kotkodákal, keď nejaká sliepka zniesla vajce a vyžíval sa v tom, že môže utekať a sedieť v diere v zemi, ktorú si vyhrabal a tam sa vyhrieval na slniečku. Život bol dobrý a pohodlný. Jeho najväčším dobrodružstvom bolo utiecť s kamarátmi popod plot smerom k útesu, kde sa spoločne pozerali na hory plné zvedavosti, čo asi tak môže byť na druhej

strane.

Jedného dňa spoločne s ďalšími sliepkami zobali zrno, keď tu zrazu akýsi tieň zakryl oblohu nad ním. Uprel zrak nahor a uchvátené sledoval orla, ktorý poletoval na oblohe. Na rozdiel od sliepok, ktoré videl, ako sa pokúšali lietať, pre toho orla to nevyzeralo byť vôbec namáhavé. Ladne letel s rozprestretými krídlami a menil smer tým najmenším pohybom.

„Wow, pozrite sa na to“, zvolal mladý orol na svojich kamarátov. „Kto je to?“, spýtal sa.

„To je orol.“, odpovedala sliepka. „Je to kráľ oblohy, ale my patríme sem na zem.“

O niekoľko dní neskôr letel opäť starý orol nad farmárovým dvorom a bol otratený, keď uvidel, mladého orla pobehovať spolu so sliepkami. Vrhol sa nadol. Keď to ostatné vtáky uvideli, utekali sa rýchlo skryť dnu. Pristál priamo pred mladým orlom tesne pred tým, ako mohol otvoriť dvere.

„Čo to robíš?“, spýtal sa starý orol.

„Čo máš na mysli?“, odpovedal mladý.

„Prečo beháš spolu so sliepkami?“

„Som sliepka. Sú to moji bratia a sestry. Vyrastal som s nimi.“

„Nie, nie si. Si orol. Patríš na oblohu, nie na zem.“

„Nie, nie som. Som jedným z nich. Viem robiť len to, čo robia oni a jest' to, čo jedia

oni. Nevieť dokonca ani lietať.“

„Nevieš, lebo si to nikdy neskúsil. Ale si orol, presne ako ja.“

„Aj keby bola pravda to, čo hovoríš, Žil som celý život ako sliepka. Už nie som orol.“

„Máš srdce orla a to je podstatné. Nezáleží na tom, ako žiješ alebo čo ješ... Pod' so mnou.“

Orol sa pozrel na svojich kamarátov schovávajúcich sa v bezpečí domova.

„Nepočúvaj ho!“, zakričala jedna zo sliepok.

„Snaží sa ťa oklamať. „, povedala ďalšia.

„Ak s ním pôjdeš, tak zomrieš!“

„Vráť sa späť a buď s nami.“

Ale slabý hlások hlboko v orlovom srdci mu povedal, čo má spraviť. Poslednýkrát sa zadíval na dvor, kde sa hrával s kamarátmi a strávil celý svoj život. Potom sa otočil a nasledoval staršieho orla.

O niečo neskôr prišli k útesu, kam občas zašiel s kamarátmi. Stáli vedľa seba na okraji a pozerali sa na hory v diaľke. Bez akéhokoľvek zaváhania starý orol skočil, rozprestrel krídla a vyletel do výšky.

Mladý orol sa pozrel do rokliny a triasol sa od strachu. Ešte nikdy nelietal. Možno zomrie. Možno by sa mal vrátiť späť.

„Nepozerať sa dole.“, povedal starý orol. „Pozerať sa hore na oblohu. Choď za slnkom. Daj do toho trochu viery.“